

MATTI LAINE

VERILINJA

BAZAR

MATTI LAINE

VERILINJA

BAZAR

Taiteen edistämiskeskus on tukenut
tämän romaanin kirjoittamista.

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

1. painos

Kovaset-sarjan 2. osa

© Matti Laine ja Bazar Kustannus 2026

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-403-184-4

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

1.

Sade piiskasi parhaat päivänsä nähnyttä Dodge Ram -merkkistä lava-autoa, joka seiso i hiljaisella parkkipaikalla Oulun hautausmaan takana. Auton sisällä istuivat isä ja tytär, Kata ja Rene Kovanen, ja odottivat. Tapaamispaikka Armadillo-järjestön asiakkaan, tutkija Ursula Dobren, kanssa oli valittu niin, että sieltä oli suora yhteys moottoritielle ja lentokentälle, josta kone Helsingin kautta Berliiniin nousisi ilmaan reilun kahden tunnin kuluttua. Alun perin he olivat sopineet, että Oulun yliopiston palkittu tutkija haettaisiin kotoaan, mutta aamutuimaan tullut puhelu oli pannut suunnitelmat uusiksi. Ursula Dobre oli kertonut toimivansa erään tohtorikoulutettavan väitöskirjan esitarkastajana ja unohtaneensa palauttaa työstä kirjoittamansa lausunnon. Ilman sitä matka kohti väitöstilaisuutta tyssäisi siihen paikkaan. Kata oli pannut hanakasti vastaan, mutta Ursula oli ollut järkähtämätön: hän ei jättäisi opiskelijaansa pulaan.

Sateen pauhu auton kattoa vasten oli niin voimakas, että Rene joutui korottamaan ääntään, jotta Kata kuulis i hänet.

”Akateeminen vartti meni jo.”

”Odotetaan vielä”, Kata vastasi.

”Perkeleen romukoppa”, Rene kiro si ja alkoi rassata auton oikuttelevaa ilmastointia, kunnes iski varoittamatta kämmenellä kojelautaan niin että pamahti.

”Hei iisisti nyt!” Kata ärähti. ”Mikä helvetti sua vaivaa? Mä olen Armadillon työtehtävissä ja niin olet sinäkin, kun kerran lupauduit kuskiksi.”

Rene Kovanen pöyhäisi auringon vaalentamaa partaansa ja mutisi: ”Ärsyttää vaan, kun tämä vanha paska hajoaa käsiin.”

”Tarkoitatko autoa, vai itseäsi?” Kata heitti takaisin ja sai isänsä hörähtämään.

Kata mietti hetken, jatkaisiko keskustelua, sillä vaikka päällisin puolin Rene näytti olevan ihan kunnossa ja oli vakuutellut useaan kertaan nauttineensa kesälomasta ja rakennuspuuhista mökillään Levi-tunturin takamailla, Kataa kiusasi koko ajan tunne, että isää painoi jokin. Se sai Katan olon levottomaksi. Hän päätti kuitenkin, ettei nyt ollut oikea aika nostaa kissaa pöydälle. Ei ennen kuin Ursula Dobre olisi turvassa Berliinin taivaan alla, yhdessä ajatushautomo Armadillon ylläpitämistä turvataloista.

Kyseinen järjestö suojeli maalituksen kohteiksi joutuneita toimittajia, tutkijoita ja muita kansalaisvaikuttajia. Se paljasti maalittamisen taustalla olevia prosesseja ja tuotti materiaalia median ja lainsäätäjien käyttöön. Erityisesti ajatushautomo Armadilloa kiinnostivat maalittamisen seurauksista hyötyvät tahot ja heidän mahdolliset yhteytensä politiikkaan, bisnekseen ja kansainväliseen rikollisuuteen.

Rene nappasi auton oven lokerosta Jaffa-pullon, narskautti sen auki ja kysyi: ”Niin siis kuka tämä Dobre oikein on?”

”Ursula Dobre työskentelee Oulun yliopistossa Globaali-kasvatus ja sukupuolentutkimus -yksikön tutkijana”, Kata sanoi.

”Erikoinen nimi naisella”, Rene kommentoi ja otti limsapullosta pitkän huikan.

”Hänen sellisti-isänsä pakeni aikoinaan Romaniasta Ceaușescun diktatuuria. Erinäisten kiemuroiden jälkeen hän päätyi Oulun musiikkiopistoon lehtoriksi, löysi vaimokseen suomalaisen viulistin ja asettui aloilleen.”

”Ja nyt hänen tyttärensä joutuu puolestaan pakenemaan maasta?” Rene huomioi.

”*Eikö olekin ironista*, totesi jo Alanis Morissette aikoinaan”, Kata huokaisi ja kääntyi katselemaan ulkona riehuva myrskyä.

Nelikymppinen Ursula Dobre oli joutunut rajun maailituksen kohteeksi, kun hänen tutkimuksensa johtavissa asemissa oleviin naisiin kohdistuvasta verkkovihasta julkaistiin. Kata oli pitänyt tutkijaan yhteyttä ajatushautomo Armadillon puolesta jo kuukausikaupalla, tavannut hänet kahdesti kasvotustenkin ja oppinut matkan varrella paitsi arvostamaan hänen rohkeuttaan myös pitämään häntä ystävänään. Heidän maailmankatsomuksensa ja ajatuksensa yhteiskunnallisesta ja henkilökohtaisesta vapaudesta osuivat hyvin yhteen. Mutta ennen kaikkea Ursula oli hauskaa seuraa ja heillä oli samanlainen pikimusta huumorintaju. Keskustelut Ursulan kanssa olivat omalla tavallaan antaneet juuri eronneelle Katalle uskoa siihen, että hän oli tehnyt oikean valinnan, kun oli kuunnellut itseään eikä ollut mukautunut toisten odotuksiin.

Rene vilkaisi uudestaan kelloaan ja kysyi: ”Onko tällä Ursulalla tapana olla myöhässä?”

Kata pudisti päätään.

”Ei ole.”

”Paitsi tänään”, Rene jatkoi mietteläästi.

Äkkiä Katan valtasi kurkkua kuristava tunne, että kaikki ei ollut kohdallaan. Ei vähiten siksi, että koko saattamisoperaatiota oli edeltänyt omituinen episodi, jossa Dobren hakua Oulusta siirrettiin täysin yllättäen viikolla eteenpäin ilman minkäänlaista selitystä. Mutta oli muutakin. Silloin harvoin, kun Ursula oli ollut myöhässä heidän ennalta sovitusta tapaamisistaan, tutkija oli ilmoittanut siitä aina viestillä. Sellaisen lähettämiseen riitti usein pelkkä aavistus, että hän *saattaisi olla myöhässä*. Mutta nyt sovitusta tapaamishetkestä hautausmaan parkkipaikalla oli kulunut jo melkein puoli tuntia, eikä minkäänlaista viestiä ollut tullut.

Kata tarttui kännykkäänsä ja valitsi Ursula Dobren numeron.

Linja hälytti, mutta kukaan ei vastannut.

Kylmä hikikarpalo valui Katan selkäpiitä pitkin ja sai hänet värähtämään vilusta.

Kata valitsi puhelimestaan uuden numeron ja soitti.

Armadillon IT-vastaava Lars Litirevskij vastasi viipymättä.

”Niin?”

”Jäljitä Ursula Dobre”, Kata käski.

”Onko meillä hänen suostumuksensa jäljittimen aktivoimiseen?” Litirevskij kysyi.

”On se paperi jossain”, Kata henkäisi. ”Tee se nyt vaan.”

Linjalta kuului tietokoneen näppäimistön vaimeaa naputusta. Kun se vaimeni, Litirevskij totesi asiallisesti: ”Minun sähköpostistani ei ainakaan löydy kyseistä valtuutusta.”

”Liti hei...”, Kata yritti, mutta mies keskeytti hänet saman tien.

”Ilman asiaan kuuluvaa dokumenttia en ikävä kyllä voi toteuttaa pyyntöäsi, tai ainakin minun täytyy kysyä ensin Rouva Weberiltä toimintaohjeita...”

”Perkele, Liti!” Kata kirosi luuriin. ”Mulla ei nyt ole tässä sitä pirun paperia, mutta meidän lento lähtee reilun tunnin kuluttua eikä Dobrea näy missään. Avaa se jäljitin vähän helvetin äkkiä, tai sä olet vastuussa, mikäli jotain pahaa tapahtuu.”

Linjalla oli hetken hiljaista, kunnes Lars Litirevskij puuskahti: ”No, tämän kerran. Minä en tosin ymmärrä, miksi meidän tietoturvasäännöt on edes laadittu, jos niistä ei osata pitää kiinni.”

Marinan seasta kuului taas näppäimistön naputusta, kun Litirevskij avasi Ursula Dobren paikannustiedot ja lähetti linkin Katan puhelimeen. Kata avasi sen ja jäi tuijottamaan ihmeissään pientä palluraa, joka ei ollut lähelläkään sovittua kohtaamispaikkaa, vaan jossain kaupungin keskustan tuntumassa. Hän käännähti isänsä puoleen, näytti tälle puhelimensa ruutua ja parahti hiljaa: ”Aja tuonne! Aja niin lujaa kuin pääset.”

Rene löi kyselemättä vaihteen silmään ja painoi kaasun pohjaan.

”Mitä hemmettiä siellä oikein tapahtuu?” Luurista kuului vielä Litirevskij’n hämmentynyt kysymys, ennen kuin Kata katkaisi linjan.

Samalla kun Renen Dodge syöksyi hautausmaan vieressä kulkevaa katuä kohti keskustaa, Kata tuijotti ilmeettömänä auton etulasia moukaroivia sadepisaroita. Hänestä tuntui kuin hän olisi seissyt korkean kalliokielekkeen päällä katselemassa horisonttiin asti jatkuvan valtameren peilityyntä pintaa. Pintaa, joka väreili aavistuksenomaisesti merkinä siitä, että syvyyksissä päivysti peto, joka valmistautui parhailaan iskemään. Karistaakseen pahat aavistukset mielestään

Kata alkoi etsiä puhelimensa selaimella tarkempia tietoja osoitteesta, johon Ursula Dobre oli juuri sillä hetkellä paikannettu.

2.

Ursula Dobre käänsi lukkoa, ja valkoinen liuska vaihtui nakshtaen punaiseksi. Hän kokeili kahvaa varmuuden vuoksi vielä kerran, lysähti sitten istumaan kaakelilattialle ja tunsi, miten jännitys purkautui hänen kehostaan. Helpotus oli niin voimakas, että hän joutui peittämään suunsa kädellään estääkseen kojootin käheitä haukahduksia muistuttavaa nauruaan karkaamasta ilmoille. Ursula katsoi kelloaan.

Se oli jo niin paljon, että Berliiniin lähtö siirtyisi joka tapauksessa iltaan ja Valvojakin saisi luvan odottaa. Hän oli ylittänyt itsensä ja ansainnut hetken omaa aikaa.

Dobre riisuutui nopeasti ja peseytyi huoneen kulmauksen suihkussa. Sen jälkeen hän työnsi muoviset tulpat korviinsa, nosti jättimäistä kananmunaa muistuttavan kelluntasäiliön kannen auki ja laskeutui varovasti lämpimään veteen. Sitten hän asettui makuulle ja veti kannen perässään kiinni. Suolapitoinen vesi kannatteli Ursulaa, ja hän alkoi hiljalleen rauhoittua. Viimeisen puolen vuoden aikana kelluntasäiliöstä oli tullut hänelle suoranainen elinehto. Mikään määrä liikuntaa tai seksiä ei auttanut häntä rentoutumaan yhtä tehokkaasti.

Valvoja oli selvästi tiennyt mitä teki, kun oli ehdottanut kelluntastudiota heidän säännölliseksi tapaamispaikakseen.

Vielä yksi tapaaminen, ja sitten pitkään kestänyt operaatio olisi viimein ohi ja hän lennähtäisi turvaan.

Valvoja olisi enemmän kuin tyytyväinen.

Ajastetut valot alkoivat hiljalleen himmetä, ja Ursula painoi päänsä syvemmälle veden alle. Maailman äänet vaimenivat ympäriltä, kun Šostakovitšin kymmenes sinfonia alkoi soida huoneen kaiuttimissa. Dramaattinen teos toi Ursulan mieleen isän, jolta hän oli perinyt rakkauden klassista musiikkia kohtaan. Miten ylpeä ukkovainaa olisikaan, jos tietäisi mitä hän oli tehnyt!

Samassa Ursula havahtui mietteistään ja tajusi vaipuneensa aivan huomaamattaan silkinpehmeään horrokseen. Hän kohotti päätään vedestä, kaivoi tulpat korvistaan ja kuunteli. Aivan kuin jostain olisi kuulunut hetki sitten hiljaista vaikerusta. Paitsi, että äänen oli täytynyt olla hyvinkin voimakas, koska se oli kuulunut sekä musiikin että korvatulppien läpi. Ursula työnsi kennon kannen ylös ja suoristautui vedessä polviensa varaan kuuntelemaan. Oven alta pimeään huoneeseen puhaltava tuulenvire sai hänet nostamaan kädet rintojensa suojaksi.

Hän kuunteli aikansa, kunnes alkoi epäillä itseään.

Kaikki oli sujunut juuri niin kuin piti, eikä kukaan ollut ainakaan seurannut häntä, se oli varma.

Ursula kurottautui tankin reunan yli ja haparoi puhelimen käsiinsä.

Kata Kovanen oli yrittänyt soittaa hänelle viimeisen varsin aikana lukuisia kertoja, mutta se oli ollut odotettavissa.

Ursula laittoi puhelimen pois.

Hänen kuulemansa ääni oli ollut varmasti pelkkä äänekäs naurahdus tai osa hänen näkemäänsä unta. Ursula oli

nukkunut viime aikoina aivan liian vähän, joten torkahtaminen ei ollut mikään varsinainen yllätys. Hän antoi käsiensä valah-
taa alas ja laskeutui takaisin veteen, asetteli korvatulpat takai-
sin paikoilleen ja kurotti kennon kannen uudestaan kiinni.

Jos Ursula Dobre olisi pysynyt vielä hetken aloillaan, hän olisi kuullut hiljaisen nitinän, joka syntyi, kun oven lukkoa väännettiin varovasti ulkopuolelta, ja havainnut, kuinka väri-
liuska lukon yläpuolella alkoi hitaasti kiertyä punaisesta ta-
kaisin valkoiseksi. Sen jälkeen hän olisi nähnyt, kuinka kahva
painui alas, ovi raottui, ja tummanpuhuva varjo astui sisään
huoneeseen ja sulki oven perässään yhtä äänettömästi kuin
oli sen avannutkin.

Oli vaikea sanoa, mistä Ursula tajusi, ettei ollut tilassa
enää yksin.

Ehkä syy oli kennon sisäkannella häivähtänyt valokuova,
ehkä askeleen ääni kaakelilattialla tai oven nopeasta käyn-
nistä johtuva ilmavirta. Joka tapauksessa hänen silmänsä
räpsähtivät äkkiä auki, hän kierähti vedessä vatsalleen, painoi
polvensa altaan pohjaa vasten ja tyrkkäsi säiliön kannen
ammolleen. Ursulan verkkokalvoille piirtyi pimeydessä sei-
sova hahmo, jolla oli kädessään aivan lasten vesipistoolilta
näyttävä esine.

Ursula huusi keuhkojensa täydeltä yli Šostakovitšin
sinfonian.

Kauhunsekainen ääni kaikui kaakeliseinissä, kunnes kat-
kesi kumeean, kipinöiden ja savupöllähdyksen säestämään
paukahdukseen. Luoti repi Ursulan vatsan auki, ja veren rois-
kahdus värjäsi hetkessä kennossa olevan veden. Hänen sil-
mänsä laajenivat ymmyrkäisiksi samalla, kun kädet hamusi-
vat osumakohtaa. Ursula vaipui polviensa yli taaksepäin kuin

hidastetussa filmissä ja käväisi veden alla, ennen kuin kohosi taas pintaan.

Ampuja tuijotti altaan keskellä alastomana, silmät aave-
maisesti räpsyen kelluvaa uhriaan. Sitten hän kohotti aseensa
uudelleen, tähtäsi ja ampui toisen laukauksen keskelle naisen
kaulaa. Kun luoti osui kohteeseensa, Ursulan suusta ryöpsä-
hävä veri sotki kennon katon tummilla roiskeilla.

Tämän jälkeen tappaja laski käyttämänsä asean lattialle,
otti povitaskustaan mustan, putkilomaisen skannerin ja alkoi
kuljettaa sitä Ursula Dobren vaatteiden ja käsilaukun yllä. Se
hälytti heti punaisella valonvälähdyksellä. Ampuja kaivoi
käsilaukusta Dobren puhelimen ja painoi sen pois päältä.
Skanneri hälytti kuitenkin edelleen. Ampuja kumosi käsi-
laukun kiireesti lattialle ja löysi pienen etsiskelyn jälkeen
Dobren avainnippusta paikannustagin. Hän katseli sitä hetken
mietteissään, kunnes pudotti avaimet tageineen vesialtaaseen
Ursula Dobren ruumiin seuraksi. Sitten hän otti taskustaan
jätösäkin, sulloi sinne kaikki uhrinsa vaatteet ja käsilaukun ja
poistui äänettömästi samaa tietä, jota oli tullutkin.

Hyvän tovin kelluntastudion kaakeloidun huoneen täytti
vain Šostakovitšin yhä voimallisemmaksi käyvä sinfonia,
kunnes aulan puolelta kuului hiljainen kellon helähdys. Pian
huoneen ovi tempaistiin auki ja kynnykselle ilmestyi rankka-
sateen kastelema Kata Kovanen.

Ulkoa tulvivassa hailakassa valossa hän näki Ursula Dobren
kelluvan valkoisessa muovikennossa kuin kohdussa. Siinä
hän makasi, oman verensä likaamassa vedessä, yhtä suojoatto-
mana kuin päivänä jona syntyi.

Näky pakotti Katan ottamaan tukea ovenpielestä. Hän
haukko henkeään ja ojensi vielä kerran kädet eteensä, aivan

kuin olisi yrittänyt vetää ystävänsä manan majoilta takaisin elämään, vaikka hyvin tiesi sen mahdottomaksi. Sen jälkeen hän perääntyi hitaasti takaisin kohti ulko-ovea vanhoen mielessään, ettei lepäisi ennen kuin Ursula Dobren murhaaja joutuisi vastuuseen teostaan.

3.

Aamuaurinko kutitteli rikosylikonstaapeli Olivia Suden silmäluomia, kun hän lojui raukeana sängyssä ja kuunteli, kuinka vesi valui kylpyhuoneen suihkusta. Sitten alkoi kuulua hyräilyä ja ääneen laulettuja säkeenpätkiä, jotka Olivia tunnisti nopeasti Lady Gagan *Abracadabra*-kappaleeksi. Siitä oli kehittynyt hänen saksalaiselle vieraalleen, Saksan keskusrikospoliisissa BKA:ssa työskentelevälle Ilse Meyerille, pahemman luokan korvamato, ellei peräti pakkomielle. Se ei Sutta haitannut, Ilse lauloi hyvin. Susi oli nukkunut kuin tukki ja oli totisesti ollut unen tarpeessa. Kuten myös Ilsen suorittaman hellän herätyksen, joka oli muuttunut hiljalleen intohimoiseksi seksiksi. Yhteisen orgasmin ihana jälkihehku värisytti edelleen Suden kehoa.

He olivat tavanneet ensimmäisen kerran joitakin vuosia sitten poliisikonferenssissa Rostockissa. Vaikka ilma oli jo silloin ollut sakeana flirtistä, vasta Olivian reilu vuosi sitten Ilsele soittama, Kovasten perhettä koskenut tietopyyntöpuhelu oli luonut heidän välilleen kunnon yhteyden. Tiivis viestittely oli johtanut lopulta yhteiseen viikonloppuun Hampurissa ja entistäkin läheisempään yhteydenpitoon. Edellisenä syksynä he olivat molemmat irrottautuneet töistä kahdeksi viikoksi ja tavanneet Madridissa. Joulun alla he

olivat viettäneet viikonlopun Frankfurtissa joulutoreista ja glühweinista nauttien. Suden lyhyellä varoitusajalla ilmoitettu siirto KRP:n Jokiniemen päämajasta Oulun yksikköön oli sotkenut alkuvuoden aikataulut muuttoineen ja asettumisineen, ja pariskunnan koko kevät oli kulunut eri osoitteissa. Heti lomansa alettua saksalainen rikostutkija olikin sitten lennähtänyt Suomeen.

Kylpyhuoneen ovi kävi, Ilse palasi sängyn luo pelkkä pyyhe ympärillään ja hymyili.

”Tähänhän voisi melkein tottua.”

”Yksi talvi näillä leveysasteilla ja saisit tarpeeksesi, se on aivan varma”, Susi hymähti.

”Enpä tiedä”, Ilse sanoi. ”Minä olen aika kuumaverinen mimmi kuitenkin. Minun puolesta me voitaisiin aivan hyvin muuttaa vaikka entisille kotikonnuillesi Kittilään. Mitä sanot? Perustetaan ekologisia arvoja vaaliva matkailuyritys ja eletään elämämme loppuun asti onnellista ulkoilmaelämää!”

Susi kohotti kulmiaan.

”Sinä olet tainnut miettiä tätä...”

”Ehkä jotain siihen suuntaan, muijani mun”, Ilse virnisti.

”Ja mistäköhän lähtien minä olen ollut *sun* muija”, Susi kysyi.

”Etkö sinä sitten ole?” Ilse sanoi, tarttui kaksin käsin peittoon ja riuhtaisi sen lattialle. Susi kiljahti nauraen. Ilse antoi pyyhkeensä tippua lattialle, asettui polvilleen sängyn päähän ja painoi kasvonsa Suden jalkojen väliin.

”No, olen”, Susi henkäisi, painoi sitten käden Ilsen takaraivolle, työnsi lantiotaan eteenpäin eikä muistanut, että seksi olisi koskaan tuntunut niin hyvältä kenenkään toisen kanssa.

Ilse oli piru vie oikeassa.

Tähän voisi totisesti tottua.

Samassa Suden puhelin pirahti soimaan.

”Ei nyt!” hän parahti.

”Karman laki. Julma laki”, Ilse tokaisi lakonisesti.

Susi katsahti naisystävänsä pahoitellen, kiepahti sitten sängyn reunalle ja vastasi.

Linjalla oli rikoskomisario Tuulikki Manner, jonka ensimmäisestä lauseesta Susi ymmärsi, että jotain vakavaa oli tapahtunut.

Tuskin puolta tuntia myöhemmin valkoiseen suojahaalariin pukeutunut Olivia Susi katseli veren tahrimassa tankissa kelluvaa ruumista. Rikoksen uhri oli pituudeltaan keskimittainen, ja hänen olkavarteensa oli tatuoitu pieni pulleaposkinen enkeli, sellainen kuin vanhoissa kiiltokuvissa. Naisen mustat hiukset olivat levinneet viuhkaksi hänen päänsä ympärille ja liikahtelivat hitaasti veden pinnalla. Häntä oli ammuttu kahdesti. Kerran vatsaan ja kerran kaulaan. Jo rikospaikalta kantautuneet ensitiedot väkivallanteon poikkeuksellisesta raakuudesta olivat saaneet poliisijohdon pitämään nopean neuvonpidon, jonka seurauksena tutkinta oli päätetty siirtää paikallispoliisilta suoraan keskusrikospoliisiin Oulun yksikön vastuulle.

Ovi kävi, ja sisään astui Suden kollega, samanlaiseen valkoiseen suojahaalariin pukeutunut rikostutkija Jesse Härmä, alle kolmekymppinen ihmelapsi, joka oli rekrytoitu KRP:hen käytännössä suoraan poliisikoulusta. Härmä oli entinen huippuvoimistelija, kaksinkertainen nuorten EM-mitalisti, ja se näkyi hänen fysiikassaan leveinä harteina ja suorastaan

naurettavan suorana ryhtinä. Suden käsityksen mukaan Härmästä odotettiin poliisissa suuria ja hänet oli lähetetty Oulun yksikköön keräämään kokemusta matkalla maineeseen. Susi hymähti kitkerästi ajatellessaan omaa urapolkuaan, jonka suunta oli täysin päinvastainen. Paljastettuaan keskusrikospoliisissa vuosikausia ahertaneen myyrän, rikostarkastaja Janne Gröndahlin, hän oli odottanut sinkoutuvansa raketin lailla havittelemiinsa kansainvälisiin tehtäviin. Mutta toisin kävi. Voitonparaatin sijaan hänet olikin passitettu tyyliä takaisin pohjoiseen, pois Jokiniemen pääkonttorissa istuvien ukkometsojen silmistä. Virallisissa puheissa siirtoa perusteltiin vetoamalla talon työrauhaan, mutta Suden oman teorian mukaan hänen poikkeuksellinen onnistumisensa täysin poikkeuksellisessa keississä, yhdistettynä median hetkelliseen haluun nostaa hänet jonkinlaiseksi sankaripoliisiksi, koettiin uhaksi. Toisin sanoen: hänestä oli tullut tahtomattaan kahdella jalalla kävelevä muistutus viranomaisten sisäisen valvonnan täydellisestä pettämisestä, ja hänestä haluttiin päästä eroon.

Suden mietteet keskeytyivät, kun Härmä asettui hänen viereensä ja lunttasi mukanaan kantamaltaan taulutietokoneelta.

”Uhrin vaatteet ja tavarat on viety, mutta studion varauskirjasta löytyi nimi Ursula Dobre. Netistä löytyneet valokuvat Dobresta täsmäävät vainajaan. Väestörekisterin mukaan hän asui yksin, eikä hänellä ole lapsia. Dobre työskentelee tutkijana Oulun yliopistossa, jonka lisäksi hänellä on konsulttiyritys Dobre Consulting, joka sparraa yrityksiä muun muassa tasa-arvoon ja yhdenvertaisuuteen liittyvissä asioissa.”

Jesse Härmä ojensi taulutietokoneen Sudelle.

Sen näytöllä oli kuva tyylikkääseen housupukuun pu-
keutuneesta, lämpimästi hymyilevästä naisesta, jolla oli
terävät kasvonpiirteet ja pitkälle olkapäiden yli ulottuvat
mustat hiukset. Susi katsahti tankkiin. Oli selvää, että kuvan
henkilö oli sama nainen, joka nyt kellui kuolleenä heidän
edessään.

Susi ojensi tabletin takaisin Härmälle ja kyykistyi lattialla
lojuvan, erikoisen näköisen aseenviereen. Se oli 3D-tulostettu
ysimallinen, kahdella piipulla. Jos tulostin ja materiaalit oli
tilattu Kiinasta tai muualta Kaukoidästä, sitä oli täysin mah-
doton jäljittää. Jättämällä aseenvurhapaikalle tappaja var-
mistettiin, ettei se löydy vahingossakaan hänen hallustaan tai
anna vinkkejä pakomatkan suunnasta.

”Ampumisen hetkellä täällä oli valaistuksena vain him-
meä sinivalo kennon sisällä ja klararimusa pauhasi kajareis-
sa”, Härmä sanoi ja lunttasi taas muistiinpanoistaan. ”Biisi
oli Dmitri Šostakovitšin kymmenes sinfonia, joka sisältää
ensimmäistä kertaa säveltäjän puumerkin, eli niin sanotun
D-Es-C-H-motiivin. Jos multa kysytään, niin aika omituinen
valinta rentoutumiseen, mutta meitä on moneen junaan.”

Susi nousi takaisin jaloilleen, katseli vielä hetken ympä-
rilleen pyrkien samalla painamaan mieleensä rikospaikan
jokaisen mahdollisen yksityiskohdan. Dobren tavaroiden
vieminen tarjosi teon ilmeiseksi motiiviksi ryöstöä, mutta
erikoinen murha-ase sekä teloitustyylinen väkivalta tuntu-
vat kohtuuttomilta, ellei nainen ollut kantanut mukanaan
vähintään kruununjalokiviä.

”Mites sen pojan laita on?” Susi kysyi viitaten takahuoneesta
tajuuttomana löydettyyn studion työntekijään.

Tieto lisää kuolemanriskiä trillerissä, jonka keskiössä on omalakinen Kovasten perhe

Kata Kovanen on saattamassa vainottua tutkijaa Armadillo-järjestön turvataloon, kun tämä yhtäkkiä murhataan raa'asti. Murhaa alkaa selvittää Katan avustuksella rikostutkija Olivia Susi. Kuka on tutkijan maalituksen takana? Mitä on meneillään häneen kytkeytyvässä teknologiayrityksessä, josta povataan uutta talousveturia? Kuka vetelee langoista – ja onko tutkija vasta ensimmäinen uhri?

Rene ja Kata yrittävät lähentyä, mutta menneisyyden varjo on pitkä. Aino-äidin kuolemaan liittyvät kysymykset huutavat vastauksia ja tempaisevat isän ja tyttären selvittämään, mitä vuosia sitten todella tapahtui.

Tapausten penkominen johtaa aina uusille, yhä vaarallisemmille poluille, eikä Kata ole enää varma, voiko hän luottaa edes lähimpiinsä. Mikä on totta, mikä oman edun tavoittelua?

Verilinja jatkaa maalittamisen, korruption ja kansainvälisen rikollisuuden julmaan maailmaan pureutuvaa Kovaset-trillerisarjaa.

BAZAR

BAZARKUSTANNUS.FI

84.2

ISBN 978-952-403-184-4

